

תפ"ח 3865/11/14 - מדינת ישראל נגד דפארו בלאיי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

21 ספטמבר 2016

תפ"ח 3865-11-14 מדינת ישראל נ' בלאיי(עציר)

מת 3910-11-14

לפני כב' השופטת, רות לורך - סג"נ, אב"ד כב' השופט צבי דותן, כב' השופטת דבורה עטר
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם
דפארו בלאיי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מירב פליישר

ב"כ הנאשם: עו"ד גיא עין צבי ועו"ד עמית סבג

הנאשם הובא

הכרעת דין

השופטת רות לורך, אב"ד:

1. נגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו ביצוע עבירות **ניסיון רצח**, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), ו**איומים**, לפי סעיף 192 לחוק.

עובדות כתב האישום

2. בכתב-האישום נטען כי ביום 6.10.2014 בשעה 16:00 נסע הנאשם ברכבו למפעל "יפאורה" (להלן: "**המפעל**") שבקיבוץ בארות יצחק (להלן: "**הקיבוץ**"), בו עבדה א א (להלן: "**א**" או "**המתלוננת**"), עמה הייתה לו הכרות.

3. בטרם הגיע הנאשם למפעל, העביר לקדמת רכבו גרזן, אותו שם מבעוד מועד בתא המטען של הרכב.

4. הנאשם המתין לא בסמוך ליציאה מהמפעל. משהבחין בה צועדת לעבר תחנת האוטובוס, בשביל הגישה שבין המפעל לכביש 40, התקדם עם רכבו לעברה, עצר את הרכב, פתח את החלון וביקש ממנה

עמוד 1

להיכנס לרכב על-מנת שיוכל לשוחח עמה.

5. משסירבה א להיכנס לרכב, יצא הנאשם מרכבו כשהוא אוחז בגרזן, ואיים עליה כי במידה ותמשיך לסרב יכה בה.
6. משהמשיכה א בסירובה להיכנס לרכב, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לגרום למותה.
7. הנאשם הניף את הגרזן במטרה להכות את א, אך זו הצליחה לתפוס את הגרזן ולגונן על עצמה. בתגובה בעט בה הנאשם, חטף את הגרזן מידיה, והכה באמצעותו בראשה.
8. א הפצועה ניסתה לברוח, ואף הספיקה לרוץ כמה מטרים עד שהתמוטטה. הנאשם השיגה, ובעודה שוכבת על הכביש ומגוננת על ראשה, הסיט הנאשם באמצעות רגליו את ידיה של א, והמשיך להכות בראשה מספר פעמים באמצעות הגרזן בעוד היא בוכה וגונחת מכאב.
9. הנאשם השאיר את א להתבוסס בדמה, ונמלט מהמקום לעבר הקיבוץ, תוך שהוא משליך את הגרזן בדרך.
10. כתוצאה מהמכות שהכה הנאשם הובהלה א לבית-החולים במצב אנוש, אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ ועברה שלושה ניתוחים: ניתוח חירום בראשה, ניתוח בלסת וניתוח לפתיחת נתיב אויר דרך הצוואר.
11. לא נגרמו החבלות הבאות: פצע חד בראש מצד ימין שחופף לשבר קווי בכיפת הגולגולת מצד ימין, ופצעים קווים מאחורי אפרכסת אוזן ימין שחלקם חופפים לשברים בעצמות הפנימיות של הגולגולת ושל הפנים. בנוסף נגרם לא שבר בלסת התחתונה, שבר בשן, ונזק בעורק התרדמה הפנימי מצד ימין.

הרקע העובדתי, המענה לכתב-האישום ויריעת המחלוקת

12. הנאשם, רווק כבן 33, יליד אתיופיה, עלה לארץ לפני כ-14 שנים. טרם מעצרו התגורר באור יהודה, ועבד בתחזוקה ובניקיון ביהוד.
- א, כבת 32, גרושה ואם לשני ילדים, התגוררה אף היא באור יהודה, ועבדה במפעל שבקיבוץ. בשל החבלות שנגרמו לה באירוע, אשר לגבי עצם קיומם אין כל מחלוקת, אושפזה א בבית-החולים במצב אנוש, ועברה הליך שיקום ממושך (הוגשו דו"חות ומסמכים רפואיים רבים בנושא זה - ת/39).
13. בשל הפגיעה בזיכרון ממנה סובלת א, לא נגבתה ממנה גרסה מלאה אודות הקשר עם הנאשם וכן אודות האירוע (ר' הסברה של החוקרת ניות-פרו' עמ' 67-68).

הסנגור הגיש מסמך סיכום טיפול רפואי מבית לוונישטיין מיום 31.12.2014 (נ/9), ממנו ניתן ללמוד כי על אף שיפור בתפקודה הפיזי והקוגניטיבי של המתלוננת, היא אינה זוכרת את פרטי האירוע.

בשיחה שערכו ב"כ המאשימה עם א ביום 8.3.2015, עלה כי היא זוכרת את הנאשם, ואף זוכרת כי בעבר איים עליה שיפגע בה בשל סירובה לתת לו את מספר הטלפון שלה. עם זאת, היא עדיין סובלת מאובדן זיכרון משמעותי, ואינה זוכרת כלל את פרטי האירוע (ת/35).

14. אין חולק כי בין הנאשם ובין א קיימת היכרות קודם לאירוע. ואולם, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, טיבה של היכרות זו שנוי במחלוקת. הנאשם טוען כי השניים הם בני זוג לשעבר, וכי ברקע לביצוע המעשים מצוי כעסו על כך שהמתלוננת "לכלכה עליו" בפני מכריו ובני משפחתו. המאשימה טוענת כי לא נמצא אישום לטענתו של הנאשם כי השניים הם בני זוג לשעבר.

15. **במענה לכתב-האישום** מיום 11.3.2015 טען הנאשם כי אינו כופר במפגש ובכך שכתוצאה מהגרזן אותו אחז נחבלה הנפגעת. לגרסתו, בחודשים שקדמו לאירוע א השחירה את פניו בעיניאחרים, הוא נפגע וביקש ממנה שתחדל מכך אך היא התעלמה. ביום האירוע הגיע למקום וביקש לשוחח איתה אך היא סירבה. הוא יצא מהרכב ובאמצעות הגרזן שהחזיק ניסה לשכנע אותה תוך איומים שתיכנס לרכב ותדבר איתו. הם ניהלו מאבק על הגרזן, היא ניסתה לשחרר את הגרזן מידי, ובמהלך המאבק היא נחבלה בראשה.

16. בישיבה מיום 29.6.2015 (עמ' 39 לפרו') הוסיף והבהיר הסנגור כי גרסת הנאשם הינה כי בשלב הראשון של האירוע התנהל מאבק על הגרזן, א קיבלה מכות מהגרזן במסגרת המאבק הזה, אך פגיעות אלה לא ניתנו באמצעות החלק החד של הגרזן, ולא מדובר בפגיעות קשות. במהלך המאבק א שחררה את הגרזן. בניגוד למתואר בכתב-האישום, המתלוננת לא רצה והנאשם לא רדף אחריה. בשלב בו א ירדה אל הכביש, השניים אחזו שוב ביחד את הגרזן, כשהיא הולכת אחורה עם הפנים אליו. א נתקלה ברכב שעבר מאחוריה, וכתוצאה מכך נפלה על הרצפה כשפניה כלפי מטה. הנאשם מודה כי בשעה שא הייתה שרועה על הקרקע הוא היכה אותה עם חלקו הקהה של הגרזן עוד פעם או פעמיים.

17. בסיכומיה בכתב הבהירה ההגנה כי הנאשם מודה כי מעשיו גיבשו את עבירת האיומים המיוחסת לו. המחלוקת העיקרית בין הצדדים הינה ביחס ליסוד הנפשי של הנאשם בעת האירוע. לטענת ההגנה, המעשים אותם ביצע הנאשם אינם מגבשים עבירה של ניסיון רצח, אלא לכל היותר עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. זאת, מאחר ולא התגבשה אצל הנאשם "ההחלטה להמית", שהיא המרכיב העיקרי של היסוד הנפשי המוגבר בעבירת רצח, ואשר נדרשת אף לצורך הרשעה בעבירה של ניסיון רצח.

18. ביום 21.3.2016 התקיימה ישיבה להשלמת סיכומים בעל-פה. ההגנה חזרה על טענותיה לפיהן גרסת הנאשם, הראיות החיצוניות, והנסיבות האופפות את האירוע מצביעות כולן כי לנאשם לא הייתה כוונת קטילה וכי הוא לא צפה את מותה של א כתוצאה מסתברת.

במהלך הסיכומים בעל-פה הסכימו הצדדים לפנות בשאלת הבהרה לד"ר ריקרדו נחמן, עורך חוות-הדעת הרפואית-משפטית שהגישה המאשימה, אודות ממצא המפורט בחוות-הדעת ואשר קובע כי אחת מהחבלות שנמצאו בראשה של א הינו תוצאה של הכאתה באמצעות להב הגרזן. בהתאם להסכמה זו, הופנתה שאלה מפורטת לד"ר נחמן (עמ' 206 לפרו').

לאחר הגשת תשובתו (ת/32א), הגישו הצדדים התייחסותם בכתב, והתקיימה ישיבה נוספת ביום 29.5.2016, לאחריה הודיע הסנגור כי ההגנה עומדת על כל טענותיה.

הראיות המרכזיות

19. בסמוך לאחר האירוע, הגיע לזירה קצין הסיור רומן פונומריוב. הוא כבל את הנאשם, הכניס אותו לרכבו, הודיע לו על מעצרו והזהיר אותו בדבר זכויותיו. כששאל את הנאשם מה קרה, החל הנאשם לשוחח ולגולל את שארע, והוא החליט להקליט אותו במכשיר הטלפון שלו. תמלול השיחה בין השניים הוגש- ת/1ב.

20. הנאשם נחקר לראשונה שעות ספורות לאחר האירוע, על-ידי החוקרת נויט עסיס. בסמוך לחצות באותו היום נערכה הובלה והצבעה בה שחזר הנאשם את מעשיו. הנאשם נחקר פעמיים נוספות, בימים 12.10.2014 ו- 29.10.2014. החקירות והשחזור תועדו בווידאו ותומללו.

21. האירוע התרחש בשעת צהריים, והיו עדים לו מספר עדי ראיה. עדים אלה מסרו עדותם במשטרה ובבית-המשפט.

22. ראיה מרכזית בתיק זה הינה חוות-דעת מטעם מומחה לרפואה משפטית, ד"ר ריקרדו נחמן (ת/32). כפי שיוסבר בהמשך, חוות-הדעת מבוססת על מסמכים רפואיים ועל שיחות שערך המומחה עם רופאים שטיפלו במתלוננת, כאשר המתלוננת לא נבדקה קלינית על-ידי עורך חוות-הדעת. על ממצאיה של חוות-דעת זו ארחיב בהמשך.

23. מלבד ד"ר נחמן העידו מספר רופאים שטיפלו במתלוננת, ובהם המתמחה שביצע את הניתוח הראשון בראשה- ד"ר בן צבי. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

יסודות עבירת ניסיון הרצח

24. היסוד העובדתי בעבירת ניסיון הרצח מתגבש כאשר המעשה שבוצע יצא מגדר פעולת הכנה, והוא מהווה חוליה בשרשרת מעשים שנועדו להביא, בסופו של דבר, לביצועה של העבירה המושלמת- עבירת הרצח בכוונה תחילה.

בענייננו אין חולק כי מעשיו של הנאשם יצאו מתחום פעולות ההכנה בלבד, ונכנסו אל תחום הניסיון, כאשר, למרבה

המזל, לא עלה בידי הנאשם לבצע את העבירה המושלמת. ההגנה אינה חולקת על כך שבמהלך האירוע הכה הנאשם את א בראשה באמצעות הגרזן מספר פעמים, מכות שבעקבותיהן הייתה נתונה בסכנת חיים ממשית, כאשר חייה ניצלו בעקבות טיפולם הדחוף של צוותי הרפואה השונים.

25. במסגרת ע"פ 1474/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (15.12.2015), קבע בית-המשפט העליון כי לשם הוכחת היסוד הנפשי בעבירת ניסיון הרצח, יהא צורך להוכיח כי התקיימו שלושת חלקיו של היסוד הנפשי בעבירת הרצח המושלמת. קרי: החלטה להמית; הכנה; והיעדר קנטור.

בשל תשובתו של הנאשם לאישום, ובהתאם למפורט בסיכומי ההגנה, בענייננו המחלוקת הינה ביחס ל"החלטה להמית" בלבד. הסנגור אינו חולק כי במעשיו של הנאשם התקיים היסוד הפיזי של הכנה, וכן אינו טוען כי מעשיה של א במהלך האירוע עולים כדי קנטור.

26. לשם הוכחת יסוד "ההחלטה להמית", יש להוכיח כי הנאשם צפה את האפשרות כי תתרחש התוצאה הקטלנית, וכי הוא חפץ בהתקיימותה של אותה התוצאה. ואולם, קיים קושי להתחקות אחר נבכי נפשו של אדם, ולא תמיד ניתן, בגדרי יסוד ההחלטה להמית, להוכיח את מחשבתו הסובייקטיבית של הנאשם בראיות ישירות. על כן, פותחה בפסיקה חזקה עובדתית-ראייתית הניתנת לסתירה, לפיה כאשר הנאשם ביצע מעשים שהתוצאה הטבעית שלהם היא מות הקורבן, אזי אותו נאשם חפץ בקטילת הקורבן.

חזקת הכוונה בעבירת הרצח, מבטאת את התובנה, לפיה "**מי שגרם למותו של אחר על-ידי מעשה, המיועד לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו**" (ע"פ 686/80 סימן-טוב נ' **מדינת ישראל**, פ"ד לו(2) 253 (1982), בפסקה 7). חזקה זו יפה גם לעבירת ניסיון הרצח, ככל שהמעשה שנעשה, עשוי היה, לפי טיבו וטבעו, לגרום לתוצאה הקטלנית - כאשר, מסיבות שאינן תלויות בנאשם, נמנעה תוצאה זו.

חזקת הכוונה איננה חזקה חלוטה, ובידי הנאשם נתונה האפשרות לסתור אותה, תוך הבאת ראיות או על-ידי מתן הסבר מתקבל על הדעת למעשיו, באופן שיעורר ספק סביר באשר לכוונתו. ואולם, במידה שהנאשם אינו מצליח לעורר ספק סביר בדבר כוונתו, החזקה הופכת לחלוטה, והוא מוחזק כמי שהייתה לו כוונה להביא למותו של המנוח.

27. בפסיקה גובשו שורה של מבחני עזב, אשר נועדו לסייע לביסוס חזקת הכוונה. ממבחנים אלה ניתן ללמוד הן על צפיית האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית, והן על שאיפתו של מבצע העבירה כי תוצאה זו תתממש, הלכה ולמעשה. בע"פ 437/13 **אלחיאני נ' מדינת ישראל** (24.8.2015) נקבע:

"כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, קיימים מספר נתונים עובדתיים שיש לבחון על מנת לבסס, או למצער לחזק, בהיעדר הסבר אחר המניח את הדעת, את ההנחה בדבר החלטתו של הנאשם להמית את קורבנו. בין היתר, יש ליתן

את הדעת לאופן ביצוע ההמתה [ובענייננו, לאופן ביצוע הניסיון לרצח - א.ש.]; לאמצעי ששימש לשם ביצועה; למיקום הפגיעה בקורבן; ולמספר הפגיעות בו [...] כך למשל, פגיעה באיזור חיוני בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של החלטה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד ...".

28. קיומו של מניע לביצוע המעשים, איומים והתבטאויות של הנאשם קודם לאירוע ובמהלכו, וכן התנהגותו של הנאשם לאחר המעשה, עשויים אף הם ללמד כי גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את קורבנו.

ההכרעה

29. לאחר שמיעת הראיות, עיון בפרוטוקול, צפיה בתיעוד החקירות והשחזור ובחינת הראיות- אציע לחברי לקבוע כי הוכחה מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם בעבירת ניסיון הרצח.

בתמצית: אין חולק על כך שהיסוד העובדתי התקיים כאשר הנאשם הכה את א מספר פעמים בראשה באמצעות גרזן. כתוצאה מהמכות היא היתה נתונה בסכנת חיים ממשית, כאשר חייה ניצלו בעקבות טיפולם הדחוף של צוותי הרפואה השונים.

באשר ליסוד הנפשי, אין מחלוקת כי התקיים יסוד "ההכנה" ואין טענה ל"קנטור" מצד המתלוננת. היסוד של "ההחלטה להמית" הוכח בענייננו באמצעות החזקה לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, תוך שימוש במבחני העזר שנקבעו בפסיקה:

אופן ביצוע ניסיון הרצח- הנאשם היכה את א מספר מכות בראשה, כאשר המכה באזור הרקה, בשלב הראשון של האירוע, היתה באמצעות להבו של הגרזן כשהיא מגוננת על ראשה באמצעות ידיה. לאחר פגיעתה בעקבות מכה זו, ניסתה א להימלט אך הנאשם המשיך לרדוף אחריה תוך הנפת הגרזן לעברה עד נפילתה ארצה. א הניחה את ידיה על ראשה בניסיון להתגונן מפני הנאשם, אך הוא הזיז את ידיה והמשיך להכותה מספר מכות באמצעות צידו הקהה של הגרזן בתנופה ובעוצמה רבה.

האמצעי ששימש לביצוע העבירה- מדובר בגרזן שאינו קטן עשוי כולו ברזל.

מיקום הפגיעה בא- מדובר בהכאה בראשה של א כאשר אין חולק כי מדובר באיבר חיוני שפגיעה בו באמצעות גרזן אף באמצעות חלקו הקהה, צפויה לגרום לפגיעות קטלניות.

קיומו של מניע לביצוע המעשה- הנאשם כעס על התנהגותה של א כלפיו תקופה ארוכה. בשל תחושותיו אלה ביקש לפגוש אותה ביום האירוע, ואולם סירובה להיכנס לרכבו גם לאחר שאיים עליה כי יכה אותה כשהוא אוזח בגרזן, הביאה להחלטתו להמיתה.

איומים של הנאשם- הנאשם מסר כי איים על המתלוננת בעבר בין היתר כי אם הוא רוצה להרוג אותה יכול לעשות כן בהיותם לבד.

התנהגות הנאשם לאחר המעשה - הנאשם נמלט מהמקום עם הגעתם של אנשים, השליך את הגרזן ולא התעניין כלל במצבה של א ובוודאי שלא דאג להושיט לה עזרה.

מנגד, גרסת הנאשם כי התקיים מאבק בין השניים על הגרזן ובמהלכו נפגעה א, נדחית בהיותה גרסה כבושה שאינה מתיישבת עם אמרותיו במשטרה, השחזור שערך ועם עדויותיהם של כל העדים לאירוע שהינם עדים אובייקטיביים. אין בגרסת הנאשם הסבר למעשיו הסותר את חזקת הכוונה ולו ברמה של העלאת ספק סביר באשר לכוונתו.

להלן נימוקי המפורטים:

מהות הקשר בין הנאשם וא

30. כאמור, מהות הקשר בין א והנאשם קודם לאירוע מצויה במחלוקת בין הצדדים.

31. בהתאם לגרסת הנאשם (עמ' 143-145 לפרו'), בינו לבין א התנהל קשר זוגי-רומנטי. כחצי שנה לאחר שהכיר אותה, מסרה לו כי היא נשואה, אך מצויה בהליכי גירושין. הקשר הזוגי נמשך למרות זאת, לאורך תקופה של כשנה וחודשיים, ובמהלכו היו נפגשים בני הזוג בביתה של א. הם לא היו יוצאים, מאחר וא התביישה בהיותה בקשר בזמן שהיא עודנה נשואה. על הקשר ביניהם ידע **דמלש**, אחיינו וחברו של הנאשם. משפחתה של א ידעה שקיים ביניהם קשר כלשהו, אך בשל נישואיה לא דובר על כך.

32. לטענת הנאשם, הקשר הזוגי הסתיים בפתאומיות כשנה קודם לאירוע, בסמוך לאחר שגירושיה של א הפכו סופיים, וזאת בשל קשר שהחלה לנהל עם גבר אחר. בתקופה שלאחר הפרידה לא היו השניים בקשר, ואולם מדי פעם ראה הנאשם את א בתחנת אוטובוס באזור מגוריה, אמר לה בוקר טוב והציע להסיע אותה לעבודה. בכל הפעמים א סירבה. באחת הפעמים ביקש הנאשם את מספר הטלפון החדש שלה, אך היא סירבה למסור אותו.

33. בפסח 2014, כחצי שנה קודם לאירוע, פגש הנאשם אישה בשם **אדי**, מוכרת בחנות בגדים. בשיחות טלפון שערך עם אדי סיפרה לו כי לאחר ביקורו בחנות, א שוחחה איתה, ומסרה כי הנאשם הוא אדם מסוכן, וכי עליה להיזהר ממנו ולא להכניס אותו לחנות. עוד סיפרה לה א כי הנאשם איים עליה כי ירצח אותה בגלל שלא רצתה להיות בקשר איתו. אדי הוסיפה כי א איימה ללכת למשטרה. לטענת הנאשם, בשלב זה ניתק את הטלפון **"כי היה לי קשה לשמוע ולא רציתי שתסכסך אותי עם א"** (עמ' 146 לפרו').

החוקרת נות העידה כי בשיחתה עם אדי, היא אישרה שא דיברה איתה על הנאשם, ואף מסרה שהיא יודעת כי הם היו חברים, אך לא מוכנה לספר מאיפה נודע לה על כך. ואולם, היא לא אישרה כי א סיפרה לה שהנאשם איים עליה (פרו' עמ' 74-75).

34. לאחר השיחה עם אדי, פגש הנאשם את א בתחנת האוטובוס. הוא הטיח בא את דברי אדי, והיא הכחישה כי אמרה לאדי את הדברים. לטענת הנאשם, לאחר שיחה זו, פנתה א למשפחתו של הנאשם ואמרה כי הוא מאיים עליה ומציק לה, כי היא מפחדת ובכוונתה לפנות למשטרה. בעקבות זאת התקשר אליו דודו, **אביינו**, ומסר לו את הדברים.

35. הנאשם מסר כי בחודשים שקדמו לאירוע פגש בא מספר פעמים בתחנת האוטובוס, וביקש ממנה להפסיק לדבר עליו. הוא אף התקשר לדודה של א, **סבלאו**, אמר לו שא "מלכלכלת עליו" וביקש כי יגיד לה להפסיק עם זה (עמ' 148 שו' 7-3 לפרו').

הנאשם סיפר גם על אירוע שהתרחש במועדון, ואשר במסגרתו כאשר נכנס הנאשם למקום ברח ממנו א. לגרסתו, א עשתה הצגה כדי שיחשבו כי רצה להרביץ לה. למחרת ראה אותה בתחנה, ואמר לה "**רואה, מצאתי אותך. אם אני רוצה להרוג אותך, אני יכול עכשיו. את עושה הצגות ליד אנשים. את עכשיו יושבת לבד ואני פה. אמרה לי מי אתה בכלל... אמרתי לה אני יכול להרביץ לך עכשיו אם אני רוצה. היא אמרה לי לא אתה ולא אבא שלי ירביץ לי...**" (פרו' עמ' 148 שו' 26-13).

36. המאשימה טענה כי טיבה האמיתי של ההיכרות בין הנאשם ובין א לא ידוע. החוקרת נות העידה כי הנאשם אמנם ידע פרטים רבים על א, לרבות תיאור הדירות בהן התגוררה, אך בפניה לבני משפחתו ולבני משפחתה, לרבות הדודים אבינו וסבלאו, לא מצאה אישוש לכך שהיו בני זוג (פרו' עמ' 64). בשיחה עם דמלש ביחס לקשר, מסר כי ראה את השניים יחד במסגרת טרמפ לעבודה, ואז הנאשם מסר לו שא היא חברה שלו (פרו' עמ' 71).

37. המאשימה הפנתה ל-ת/35- מזכר אודות שיחה שקיימה חוקרת משטרה עם א לאחר שובה מאשפוז הארוך. מהמזכר עולה כי א זוכרת את הנאשם, וזכרת כי לעיתים הייתה מחכה בתחנת אוטובוס והוא היה עובר ומקלל אותה, כי פעם אחת לקחה איתו טרמפ כאשר הייתה מישהי נוספת ברכב, וכי איים עליה פעם אחת לאחר שסירבה לתת לו את מספר הטלפון שלה.

38. ההגנה טוענת בסיכומיה כי המאשימה לא עשתה די הצורך על-מנת לברר את טענות הנאשם בדבר הקשר הזוגי בינו ובין א. בין היתר, מחקר התקשורת שעשו לטלפון של הנאשם היה לחצי השנה שקדמה לאירוע, זמן בו לא היו השניים בקשר. לשיטת ההגנה, אילו היה נערך מחקר תקשורת מקיף ניתן היה לאמת את הקשר בין השניים. ההגנה הפנתה ל-נ/8, ממנו עולה כי התקיימו מספר שיחות טלפון, חלקן למשך דקות ארוכות, בין הנאשם לבין דודו אבינו, אשר אליו פנתה א בבקשה כי ישוחח עם הנאשם. כמו כן אותרה שיחה אחת ארוכה של הנאשם עם סבלאו, דודה של א, באופן התומך בגרסתו כי שוחח עימו ומסר לו שא "מלכלכלת עליו".

עוד טוענת ההגנה כי בשל החברה השמרנית אליה משתייכים בני הזוג, אך הגיוני כי בני המשפחה ואף א עצמה ישללו את קיומו של הקשר, בשל היותה של א נשואה בזמן בו התקיים הקשר הזה. הנאשם אף הסביר זאת לחוקרת בחקירתו (ת/4(ב), עמ' 16).

39. בשים לב לעדותו המפורטת של הנאשם, לחיזוקים המסוימים שנמצאו לה (דבריה של אדי, היכרותו של הנאשם עם דירותיה של א, פלטי שיחות הטלפון שהגישה ההגנה המצביעים על קשר עם דודה סבלאו), לטענות ההגנה ביחס לנורמות בחברה ממנה מגיעים הנאשם וא, ובהעדר גרסה נגדית מפורטת מטעם א, אני סבורה כי לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם לפיה בין השניים היה קשר זוגי רומנטי, אשר הסתיים כשנה קודם לאירוע.

המניע לביצוע המעשים

40. בשיחתו עם קצין הסיור רומן מיד לאחר האירוע מסר הנאשם כי פגע בא משום שבגדה בו. בהמשך הסביר שלא התכוון שבגדה בו לאחרונה, אלא לפני כשנה. הוא הוסיף שבתקופה האחרונה א סיפרה למשפחה שלו מספר פעמים שהוא מאיים עליה, למרות שהם כלל לא היו בקשר. הוא התקשר לדוד שלה בעקבות הדברים. העובדה שא "לכלכה עליו" היא שגרמה לו להתעצבן ולבצע את המעשים (ת/ב1, עמ' 3-4, 9-10).

41. בחקירותיו הודה הנאשם כי בתקופה שקדמה לאירוע, במשך למעלה מחודשיים, חש כעס על א בשל התנהגותה כלפיו, ואף חש פחד שתפנה למשטרה בתלונת שווא נגדו. (ת/ב2(1) עמ' 11, ת/ב2(2) עמ' 7).

42. בחקירתו הנגדית בבית-המשפט, בשונה מהדברים שמסר בחקירותיו, הכחיש הנאשם כי כעס על התנהגותה של א לאורך תקופה ארוכה קודם לאירוע. הוא טען כי לא היה עצבני בעת שהגיע למקום האירוע, וכי התעצבן על א רק משסירבה לשוחח עימו (עמ' 168; עמ' 172 שו' 21-27; עמ' 178 שו' 10-19; פרו' עמ' 183 שו' 8-9).

43. בשים לב לרקע שפורט לעיל, לדבריו של הנאשם מיד לאחר האירוע ובחקירותיו, אני סבורה כי אין לקבל את עדותו של הנאשם בעניין זה, וכי יש לקבוע כי הנאשם כעס על התנהגותה של א כלפיו תקופה ארוכה, וכי תחושות אלה של הנאשם הן המניע לביצוע מעשיו. בשל תחושותיו אלה הוא ביקש לפגוש אותה ביום הארוע ולשוחח עימה. סירובה להיכנס לרכבו כאשר גם איומיו המלווים באחיזה בגרזן לא הועילו- הביאו להחלטתו להמיתה באמצעות הגרזן שבידיו.

העברת הגרזן מהבית לתא המטען של האוטו

44. אין מחלוקת כי כשלושה ימים קודם לאירוע, העביר הנאשם את הגרזן בו עשה שימוש באירוע, מביתו לתא המטען של מכוניתו. נסיבות העברת הגרזן שנויות במחלוקת בין הצדדים.

45. בשיחה עם קצין הסיור רומן בסמוך לאחר האירוע, מסר הנאשם כי העביר את הגרזן מביתו לתא האחורי של האוטו יומיים קודם לכן. הוא נשאל "למה שמת את הגרזן באוטו? ידעת שתעשה את זה?" וענה "ידעתי אבל לא רציתי לרצוח אותה..." (עמ' 2 שו' 25-26).

46. בחקירתו מיום 6.10.2014 מסר הנאשם כי השאיר את הגרזן באוטו "סתם שיהיה לי", ומאוחר יותר הסביר כי לעיתים עושה בגרזן שימוש לצורך שחיטת כבש. הוא הכחיש כי העביר את הגרזן מהבית לאוטו שלושה ימים קודם משום שתכנן להרביץ לה איתו, על אף נסיונות חוזרים ונשנים של החוקרת לקבל ממנו תשובה אחרת. יצוין כי הנאשם נראה מחייך כאשר הוא עונה תשובות אלה (ת/2(ב)(2) עמ' 9-11, 16-17; מונה 58:10).

47. בחקירה מיום 12.10.2014 נשאל הנאשם שוב למה העביר את הגרזן שלושה ימים קודם לכן, וענה (בעצבות): "כי רציתי להרביץ לה כן. זה לא ברור לך? להרביץ לה אבל לא לרצוח, בחיים לא התכוונתי לרצוח בכלל בכלל אפילו לא חושב על זה. לא חושב" (ת/3(ב) עמ' 16 שו' 36-38; מונה 44:40).

48. בבית-המשפט מסר הנאשם גרסה, שלטענת המאשימה הינה כבושה ובלתי מהימנה:

"ש. בשביל מה היה לך גרזן באוטו?

ת. בלי שום קשר. הוא אצלי תמיד באוטו, לפעמים בבית. זה שלי. הגרזן הזה לפעמים אנו נוסעים איתו לחוף הים. בחגים לפעמים מביאים כבש, אז אני משתמש בו כדי לחתוך עצמות.

ש. למה שלושה ימים לפני כן זה היה באוטו?

ת. יום כיפור היה יום שישי, אז ניקיתי את הבית. הזזתי את המקרר וניקיתי אותו, כי אמא שלי לא יכולה. ומצאתי את הגרזן שלי היה מאחורי המקרר. אז הוצאתי אותו ושמתו אותו באוטו. היה באוטו מנגל ושמתו אותו בחוץ בדשא. היו הרבה דברים.

...

ש. בעבר היו מקרים ששמת את הגרזן באוטו?

ת. כן.

ש. לכמה זמן?

ת. לפעמים חודש חודשיים, שלושה או ארבעה גם. זה שנים אצלי הגרזן הזה. בלי שום קשר."

(פרו' עמ' 149 שו' 13-29).

בחקירתו הנגדית הכחיש כי העביר את הגרזן מראש כדי להכות אותה, ואף הכחיש כי אמר במשטרה דברים אלה (פרו' עמ' 190 שו' 4-9).

49. בשים לב לדבריו של הנאשם מיד לאחר האירוע, לתשובותיו המשתנות בחקירותיו במשטרה, לנימוק השונה שמסר להעברת הגרזן בעדותו בבית-המשפט, ולהכחשתו את הדברים שמסר במשטרה - יש לקבוע כי גרסתו בבית-המשפט איננה מהימנה, ולקבל את עמדת המאשימה התואמת את גרסתו הראשונה בחקירה, כי הנאשם העביר את הגרזן לתא המטען שלושה ימים קודם לאירוע, מתוך תכנון לעשות בו שימוש כנגד א בשל כעסו עליה, בין אם אך לצורך איום ובין אם לצורך הכאתה באמצעותו.

נסיעתו של הנאשם לזירת האירוע והעברת הגרזן למושב הקדמי

50. בבוקר האירוע פגש הנאשם בא כשהיא עם ילדיה. בעקבות מפגש זה החליט הנאשם להגיע מאוחר יותר למקום עבודתה. הנאשם תיאר את הדברים כך (פרו' עמ' 149 שו' 1-9):

"ת. זה היה ברמזור, באותו יום של המקרה. עמדה שם עם הילדים שלה. אמרתי לה בוקר טוב א. היא לא ענתה לי. אמרתי לה זה לא עולה לך כסף אם אני אומר לך בוקר טוב ולא ענתה לי. היא עשתה פרצוף כזה. ואמרתי לה אני אראה לך. אראה לך מי אני, זה איום כזה. ואז נסעתי לעבודה. בבית אחרי זה חשבתי עליה על זה שעצבנה אותי בבוקר.
ש. מה עצבנה אותך?
ת. מלכלכת עליי, לא רוצה לדבר איתי. התעצבנתי על אביינו שמתקשר אליי ואני לא עונה לו. צריך לפתור את הבעיה הזאת, מה עשיתי לה שהיא מלכלכת עליי. חשבתי איפה אפגוש אותה ואדבר איתה. בתחנת אוטובוס היא לא מוכנה לדבר. בבית אני לא יכול להיכנס. אז החלטתי שאלך לעבודה ביציאה כי אני יודע בדיוק מתי היא יוצאת..."

51. הנאשם הודה כי הגיע למקום האירוע בסביבות השעה 16:00, מתוך כוונה לפגוש את א כאשר תסיים את עבודתה. עם הגעתו למקום, ועוד בטרם פגש בא, הוציא את הגרזן מהתא האחורי והעבירו לקדמת רכבו, ליד הדלת של הנהג. הנאשם טוען כי העביר את הגרזן על-מנת שיוכל לאיים על א באמצעותו, וכך לגרום לה לדבר איתו (פרו' עמ' 150 שו' 1-3). רק בשלב מאוחר יותר, במהלך האירוע, לאחר שא סירבה לשוחח איתו ולהיכנס לרכב, התעצבן והחליט לתת לה את המכות (פרו' עמ' 151 שו' 25-27). בחקירתו הנגדית התעקש כי מראש תכנן רק להפחיד את א, ולא להכות אותה (עמ' 180-182), והוסיף כי החליט להכות אותה רק לאחר שא תפסה את הגרזן ונאבקה עימו (עמ' 185).

52. המאשימה טוענת כי גרסתו של הנאשם בנקודה זו איננה אמינה. הנאשם צפה מראש את האפשרות כי א תסרב לשוחח עימו, שכן היא סירבה לשוחח עימו לאורך תקופה ארוכה קודם לאירוע. לשיטתה, העברת הגרזן לתא הקדמי לא נועדה רק לאיים על א, והנאשם תכנן מראש להכות אותה ככל שתעמוד בסירובה לשוחח עימו.

53. על אף שהסברה של המאשימה אכן נשמע סביר יותר, אינני רואה צורך לקבוע זאת, באשר נראה כי אף לשיטת המאשימה יסוד ההחלטה להמית, התגבש אצל הנאשם בשלב מאוחר יותר, רק לאחר יציאתו של

ודוק! גם לפי סעיף 5 לכתב-האישום, לגישת המאשימה ההחלטה לגרום למותה של א התגבשה רק לאחר שהנאשם יצא מהרכב עם הגרזן והמתלוננת המשיכה בסירובה להיכנס לרכב.

חלקו הראשון של אירוע התקיפה- האיומים והכאתה של א באמצעות הגרזן

54. לשיטת המאשימה, לאחר שא סירבה לשוחח עם הנאשם ולהיכנס לרכבו, יצא הנאשם מהרכב ואיים עליה, ומיד לאחר מכן הניף את הגרזן לעברה. א הצליחה לתפוס את הגרזן, אך הנאשם משך את הגרזן והיא איבדה את אחיזתה בו. במקביל הכה הנאשם את א ברגלה על מנת למנוע ממנה לשוב ולאחוז בגרזן, וכתוצאה מכך א התכופפה וגוננה בידיה על ראשה. אז הניף הנאשם, שאחז לבדו בגרזן וללא מאבק, פעם נוספת את הגרזן, והכה בראשה של א באמצעות הלהב, מכה בעוצמה גבוהה שגרמה לשבר קווי באורך 12 ס"מ בעצם הרקה הימנית.

55. בעדותו בבית-המשפט, תיאר הנאשם את גרסתו לחלק זה של האירוע (עמ' 151-150 לפרו')::

- ת. נסעתי אצלה, למפעל. ראיתי אותה היא יצאה והולכת ברגל. פספסתי אותה. נסעתי אחריה. אמרתי לה שלום א. היא לא אמרה כלום, הסתכלה עליי. היא הלכה לכיוון תחנת האוטובוס ואני על הכביש נוסע עם הרכב לידה. אני מדבר איתה דרך החלון ונוסע לאט על 0.
- ש. מה היא אומרת לך?
- ת. לא ענתה לי. אמרתי לה א חכי רגע. ואז היא אמרה לי מי אתה בכלל. אמרתי לה למה את אומרת שאת כאילו לא מכירה אותי בכלל אני רוצה לדבר איתך... אחרי זה עצרתי את האוטו ויצאתי עם הגרזן. הלכתי אליה, אמרתי לה א תעצרי רגע והיא אמרה לי לא, מי אתה בכלל, מה אתה יכול לעשות. אמרתי לה א אני עם הגרזן תיזהרי. אמרתי לה אני לא משקר. עשיתי לה ביד, סובבתי אותה עם היד. אני מדגים. אני בא מאחוריה ואני עם יד ימין שלי נותן לה מכה ביד שמאל שלה ומסובב אותה ומראה לה עם היד השנייה את הגרזן כדי שתפחד. היא לא פחדה. אז תפסתי בשתי ידיים את הגרזן והיא הגיבה רצתה לקחת את הגרזן. היא החזיקה את הגרזן מהצד של הראש שלו ואמרתי לה תשחררי את הגרזן, תדברי איתי אני רוצה לדבר איתך.
- ש. אתה אומר שאתם מחזיקים שניכם את הגרזן?
- ת. כן. וצועקים שנינו. נתתי לה תוך כדי סיבוב של הידיים שלי מכה עם הגרזן וזה פגע לה בצד שפגע בה בצד ימין מעל האוזן.
- ש. איך אתם עומדים, אתה עומד ואיך היא ביחס אליך?
- ת. אנחנו אחד מול השני, מסתכלים והיא צועקת
- ש. ואתה פוגע בה בצד ימין של הראש מעל האוזן. עם איזה חלק של הגרזן

פגעת בה?

- ת. לא בחלק החד, אלא בדופן של הלהב. ...
- ת. אני מחזיק בידי בשתי הידיים ואני פוגע, היא מחזיקה את הגרזן מהצד הקהה שלו. יד אחת בראש והיד השנייה. אני מדגים. היא החזיקה כשחלק מהיד שלה תופסת את החלק הקהה היד השנייה מתחת והלהב לכיוון שלה.
- ש. באיזה צד של הגרזן אתה אומר היא קיבלה את המכה?
- ת. בצד הזה של הדופן של הלהב. [מדגים. בדופן הצדדי של הלהב].

56. מעדותו של הנאשם המפורטת לעיל ומסיכומי ההגנה עולה כי המחלוקת המרכזית ביחס לחלק זה של האירוע נוגעת לשאלה כיצד ניתנה המכה הראשונה שנתן הנאשם לא באמצעות הגרזן- האם באמצעות חלקו החד של להב הגרזן, כשא אינה אוחזת בגרזן כלל אלא מגוננת על ראשה (כשיטת המאשימה), או באמצעות דופן הלהב, במצב בו א אוחזת בגרזן כחלק מהמאבק בנאשם (כשיטת ההגנה).

עדותו של הנאשם ביחס לפגיעה הראשונה שנגרמה לא שונה מגרסאותיו בחקירות ובשחזור

57. **מיד לאחר האירוע**, במסגרת השיחה בין הנאשם ובין קצין הסיור רומן (ת/ב1) מספר הנאשם כי בתחילה הכה את א עם הגרזן, כאשר השניים עומדים, מספר מכות, בעוצמה נמוכה(ת/ב1, עמ' 7 שו' 15-2). הנאשם לא מזכיר כלל מאבק על הגרזן בשיחה זו.

58. הנאשם נשאל במסגרת השיחה האם הכה את א עם להב הגרזן, אולם תשובתו בנושא זה איננה ברורה:

"חוקר: כמה מכות נתת לה?"

נחקר: לא יודע (מילה לא ברורה)

חוקר: עם ... חוד אבל? עם השפיץ או עם ה...זה?"

נחקר: עם הזה"

(ת/ב1, עמ' 3 שו' 7-4)

נראה כי כבר בגרסתו הראשונה בסמוך לאחר האירוע, מכחיש הנאשם כי הכה את א עם להב הגרזן. בהעדר תיעוד ויזואלי של השיחה, קשה להבין בבירור תשובה זו של הנאשם, אך נראה כי הנאשם מתכוון לכך שהכה את א עם הצד הקהה של הגרזן. יודגש כי בתשובתו הנאשם לא עורך הבחנה בין החלקים השונים של האירוע, על אף שבהתאם לעדותו בבית-המשפט, המכה הראשונה ניתנה עם דופן להב הגרזן, והמכות הבאות ניתנו עם חלקו הקהה של הגרזן.

59. **בחקירתו הראשונה**, שעות ספורות לאחר האירוע, מוסר הנאשם כי בשלב הראשון, קודם לנפילתה של

א, נתן לה שתי מכות בראש עם הגרזן (ת/ב2(1) עמ' 21 שו' 4-27). לאחר המכה הראשונה א תפסה את הגרזן, אולם לאחר מכן שחררה את אחיזתה בו והוא נתן לה מכה נוספת בראש. הנאשם לא נשאל האם המכות ניתנו באמצעות להב הגרזן, ואינו מציין אחרת מיזמתו.

60. **בשחזור**, שנערך כ-8 שעות לאחר האירוע, תיאר הנאשם כי א תפסה את הגרזן, וכשהיא תפסה אותו הוא נתן לה מכה אחת עם הגרזן בראשה. לאחר מכן א תפסה שוב את הגרזן, אך הוא הצליח לשחרר אותו ממנה בכוח, ובשעה שהיא מגוננת על הראש עם הידיים כשהיא עומדת, הכה אותה פעם נוספת בראשה, "לא חזק". מובן כי גרסה זו שונה מגרסתו של הנאשם בבית-המשפט, באשר אין בה תיאור לפיו א מקבלת את המכה בראשה בשעה שהיא אוחזת את הגרזן בידיה, אלא כאשר היא מגוננת באמצעות ידיה על ראשה (מונה 21:30 והלאה, ת/5(ג) עמ' 13-14).

יצוין כי הנאשם מתאר בשחזור את המקום בו פגע הגרזן בא בעודה עומדת, באופן התואם את פגיעתה של א בעצם הרקה הימנית. השחזור נערך באמצעות מוט ברזל, ואין בו התייחסות, של הנאשם או של החוקרים, לשאלה האם המכות ניתנו באמצעות הלהב או החלק הקהה.

61. **בחקירה מיום 12.10.2014** חוזר הנאשם על גרסתו מהשחזור. הנאשם נשאל באיזה חלק של הגרזן הכה את א, ומסביר שהכה אותה בצד האחורי של הגרזן ולא עם השפיץ, ושהכה אותה בדרך זו משום שלא רצה שתמות (ת/3, עמ' 18).

62. **חקירת הנאשם מיום 29.10.2014** מתועדת חזותית באופן חלקי בלבד. בחלק האחרון של החקירה, שאינו מתועד חזותית, מוצגת בפני הנאשם תמונת הגרזן, והוא נשאל באיזה צד של הגרזן תקף את א. הנאשם מצביע על חלקו האחורי של הלהב. כשהחוקרת מטיחה בו שבהתאם לחוות הדעת הרפואית לפחות אחת מהמכות ניתנה באמצעות הלהב, הנאשם עונה "לא זוכר, אולי... יכול להיות אולי בעצבים שהיינו הלכנו כמה מטר... אני לא זוכר אבל אני רציתי להרביץ מהצד של הראש של הגרזן..." (ת/4, עמ' 5 שו' 141 - עמ' 6 שו' 155).

ובהמשך (שו' 165-170):

"ש. מתי אתה היכית בה עם הגרזן בחלק של הלהב?

ת. לא יודע ממש, אני לא אומר שבזה נתתי, אמרתי שאני לא זוכר, מה אני משקר, אני שיקרתי עד עכשיו?...

ש. אתה צריך להבין שהגרזן נבדק ע"י רופא ביחד עם סימני החבלות שלה ומצאו שהסימן הוא חד מהחלק של הלהב.

ת. יכול להיות אני לא זוכר, מצב על הפנים היה, הייתי עצבני, היינו משתוללים..."

63. גרסתו של הנאשם לפיה הכה את א באמצעות הדופן של להב הגרזן הינה גרסה חדשה, העורכת אבחנה

בין הלהב לבין דופן הלהב. גרסה זו לא נטענה קודם לעדותו בבית-המשפט, על אף שהנאשם נשאל על כך בחקירותיו באופן מפורש.

בנוסף, בשים לב לטענות הנאשם על מאבק עם א על הגרזן, לא ברור כיצד יכול היה הנאשם לכוון את המכה כך שיפגע בה דווקא עם דופן הלהב ולא עם חלקו החד.

64. יצוין כי הנאשם בחקירתו הנגדית אף מכחיש כי נתן לא יותר ממכה אחת כששניהם בעמידה (פרו' עמ' 186 שו' 5-14). כשהוסבר לו שבחקירותיו במשטרה אמר אחרת, מסר כי אמר את הדברים מתוך לחץ.

חוות הדעת המשפטית-רפואית קובעת כי המכה בעצם הרקה של המתלוננת ניתנה באמצעות להב הגרזן, אך לא ניתן לשלול כי ניתנה בעוצמה נמוכה.

65. חוות-הדעת שהוגשה בתיק זה (ת/32) מבוססת על המסמכים הרפואיים שתיעדו את חבלותיה של א, וכן על שיחה טלפונית שערך המומחה, ד"ר נחמן, עם ד"ר בן צבי, המנתח שניתח את א בסמוך לאחר האירוע, בה תיאר את פציעותיה. כמו כן צפה המומחה בשחזור תלת מימדי של בדיקת ה-CT שנערכה למתלוננת קודם לניתוח.

המתלוננת לא נבדקה קלינית על-ידי עורך חוות הדעת ד"ר נחמן. בחוות-דעתו הסביר המומחה כי האפשרות לבדוק את א הסתייעה רק לאחר כשבועיים מיום פציעתה, ובשים לב לנטייתם של פצעים להחלים תוך מספר ימים, עד כדי חוסר יכולת לאפיין את המנגנון בו נגרמו, לא היה עוד טעם בבדיקתה (עמ' 6 לחוות-הדעת).

66. מצב דברים בו מומחה לרפואה משפטית בתיק ניסיון רצח אינו רואה את המתלוננת אשר על פציעותיה הוא מחווה דעה, וכאשר במקביל אין כל תיעוד חזותי של הפצעים שנגרמו לאחר האירוע - אינו מצב רגיל או תקין, ויש בו ככלל כדי להשליך על משקלה של חוות-הדעת. יחד עם זאת, ההגנה לא הגישה חוות-דעת נגדית מטעם מומחה מטעמה. משלא עשתה כן, טענותיה של ההגנה כנגד ממצאי חוות-הדעת, כפי שיפורטו להלן, נחלשות.

67. בחוות-הדעת שערך ד"ר נחמן הוא מסביר באופן מפורט מדוע הוא סבור כי הפצע באזור הרקתי מימין (אשר לפי תיאורו של הנאשם ניתן באמצעות דופן להב הגרזן) נגרם דווקא מלהב הגרזן, וכן מסביר אודות עוצמתה של מכה זו (עמ' 7 סעיף ב').

הסבריו כוללים הפניה לדבריו של המנתח ד"ר בן צבי בשיחת הטלפון שניהל עימו 20 ימים לאחר שערך את הניתוח, בה תיאר כי ראה פצע חתך באורך 12 ס"מ על פני העור, וכן לשבר קווי חופף באורך 7 ס"מ שנצפה בעצם הרקה הימנית, אותו ניתן לראות בשחזור ה-CT. ממצאים אלה תואמים פגיעה באמצעות חפץ חד כגרזן:

"אם נקבל קביעתו של דר בן צבי ... כעובדה מוגמרת, כלומר: "הפצע הארוך באזור הרקתי מימין" הינו פצע חתך, הרי שכל חפץ חד מסוגל לגרום אותו. בנוסף ניתן להעריך שבהסתמך על העובדה שהפצע הארוך באזור

הרקתי הימני חופף לקו שבר הקווי בעצם הרקה הימנית, המלווה בפיסות עצם זעירות, הרי שהפעלת כוח על ידי שפה מושחזת של חפץ חד וכבד כגון גרזן עונה על הקריטריונים של מכשיר המסוגל לגרום נזקים כאלה: פצע קווי על פני העור, המלווה בשבר קווי חופף בעצמות הגולגולת.

עוצמת החבלה הייתה מספיק גדולה על מנת לגרום לשבר בעצם הרקה, אך לא בכדי לחדור דרך קרום הקשה והמוח. מן הראוי לציין שעצם הרקה הינה דקה במיוחד, ובדרך כלל עובייה לא עולה על כ-0.3-0.50 ס"מ, ועל מנת לגרום לשבר, לא נדרשת הפעלת כוח רב, בעיקר במידה שמדובר בחפץ דק כגון שפה מושחזת של גרזן. יחד עם זאת, לא ניתן לשלול שפעולה כלשהי בלמה או מנעה, במידה מסוימת, חבלה בעוצמה גדולה יותר שהייתה יכולה לגרום לפציעה חודרנית עמוקה יותר."

68. בעדותו בבית-המשפט הוסיף המומחה כי היה והפצע באזור הרקתי מימין היה נגרם על-ידי חלק קהה של הגרזן, הוא צפוי היה להיראות אחרת מהפצע כפי שתואר לו על-ידי ד"ר בן צבי ומהשבר כפי שנצפה ב-CT: **"קודם כל הפצע לא היה צריך להיות קווי על פני העור, השבר היה צריך להיות בצורה של פיסות עצם גדולות יותר, פחות או יותר בגודל של החלק הנגדי של ראש הגרזן, הפצע על פני העור היה צריך להיות נקי בסך הכל..."** (פרו' עמ' 114 שו' 1-3).

69. ביחס לעוצמת המכה, חזר המומחה על האמור בחוות-הדעת, והסביר כי מכה בחלק החד של הגרזן במלוא העוצמה, היתה חודרת בקלות את העצם הדקיקה וחודרת לתוך המוח, דבר שלא קרה במקרה זה (פרו' עמ' 115 שו' 16-19). עוד הוסיף: **"החבלה עצמה (הראשונה) היא לא פוענחה על ידי הגוף כחבלה בעוצמה. זה לא אומר, אני לא מדבר על העוצמה של ההנפה, זה לא אומר שהעוצמה של הנפה לא הייתה גבוהה. אני אומר שהגוף לא הרגיש את העוצמה כעוצמה חזקה. אני לא יכול לשלול או לאשש שההנפה הייתה בעוצמה הרבה יותר גדולה וגורמים שונים מנעו את הפגיעה בעוצמה"** (עמ' 123 שו' 20-23).

70. ההגנה אינה חולקת כי בכל הנוגע לאופן גרימת חבלה, עדיפה חוות-דעתו של ד"ר נחמן על עדויות יתר הרופאים, שאינם מומחים בתחום הרפואה המשפטית. ואולם, לטענתה, ביחס לחבלה השנויה במחלוקת בעצם הרקה, מסתמכת חוות-הדעת בעיקר על דברים שמסר המנתח ד"ר בן צבי. לשיטת ההגנה, הנתונים שמסר ד"ר בן צבי לד"ר נחמן אינם מדויקים, שכן הם מבוססים על זכרונו בלבד.

71. ד"ר בן צבי מסר עדותו במשטרה ביום 19.10.2014, כ-10 ימים לאחר הניתוח. בעדותו תיאר חתכים שנצפו על עורה של א. הוא שוחח עם המומחה בטלפון ביום 27.10.2014, ומסר פרטים על פציעותיה השונות. שיחה זו בין השניים אינה מתועדת.

לשיטת ההגנה, לא ניתן להסתמך על חוות-הדעת ביחס לחבלה השנויה במחלוקת, שכן לא ניתן לקבוע ממצא איכותי ואמין בהסתמך על זכרונו של רופא, אשר העיד על החתכים אותם ראה 10 ו-20 ימים לאחר שבוצע הניתוח, במהלכם ביצע ניתוחים רבים נוספים.

72. הדו"ח הכתוב שערך ד"ר בן צבי בסמוך לאחר הניתוח (ת/24(א)) לא כולל פרטים אודות אורך וטיב החתכים שהיו לא. אין מחלוקת בין הצדדים כי דו"ח הניתוח שביצע ד"ר בן צבי איננו מפורט, וכי על פי ההנחיות הניתנות למנתחים, במקרה בו נצפה חתך משמעותי על פני העור יש מקום לתעד אותו בדו"ח הניתוח (ראו דבריו של בן צבי עצמו- פרו' עמ' 94).
73. על אף הקשיים שהעלתה ההגנה ביחס לנתונים עליהם התבססה חוות-דעת, אני סבורה כי ניתן להסתמך על קביעותיו של המומחה בחוות-דעת זו.
74. ד"ר בן צבי העיד בבית-המשפט כי ראה אצל ארבעה חתכים עוריים, אחד מהם ישר וגדול, בסביבות 12 ס"מ, והיתר קטנים ופחות סדירים (פרו' עמ' 88 שו' 7-12). הוא הסביר כי העריך שהחתך הגדול נגרם בשל חפץ חד, משום שהחתך היה ישר, בעל צורה סדירה, ואילו בפגיעות שנגרמות כתוצאה מחפץ קהה, העור על-פי רוב מדקק ונראה לא סדיר. יתר החתכים היו פחות סדירים, ועל כן לא יכול היה להעריך ממה נגרמו (פרו' עמ' 90 שו' 6-14).
- הוא הסביר כי עדותו במשטרה נגבתה עשרה ימים לאחר האירוע, ובאותה העת זכר את הפרטים שמסר מצוין (פרו' עמ' 90 שו' 30-31). את שיחתו הטלפונית עם ד"ר נחמן אינו זוכר כיום, אך הוא סבור כי מסר לו את אותם הדברים.
75. ההגנה טוענת כי לשאלת החוקר במשטרה, מסר ד"ר בן צבי כי לא בוצעו בא ניתוחים נוספים קודם לניתוח אותו ביצע, וכי כל שנעשה הוא ניקוי של הפצע החיצוני. מנגד, מדו"ח רפואי שנערך ביום 6.10.2014 (נ/3) עולה כי נערכה במתלוננת פרוצדורה ניתוחית במהלכה הוכנס התקן למדידת והפחתת הלחץ התוך גולגולתי, וזאת עוד קודם לניתוח שביצע ד"ר בן צבי. לשיטת ההגנה, זכרונו של ד"ר בן צבי בגד בו והוא לא זכר פרוצדורה זו כלל ולא העיד עליה במשטרה. לפיכך, אין זה סביר כי זכר לתאר בדייקנות את החתכים שראה על עורה של א.
- אינני מקבלת טענה זו של ההגנה. ד"ר בן צבי הסביר כי בזמן עדותו במשטרה, זכר היטב כי בוצעה במתלוננת פרוצדורה ניתוחית קודם לניתוח שביצע, שכן מדידת הלחץ התוך גולגולתי היא שהובילה להחלטה לנתח את המתלוננת בדחיפות. הוא לא ציין זאת בעדותו משום שמדובר בהליך זעיר פולשני שנעשה על-פי רוב בסמוך למיטתה של המתלוננת, ולא ראה חשיבות לתאר זאת במשטרה (פרו' עמ' 92-93). הסברו של ד"ר בן צבי משכנע וסביר, ואני מקבלת אותו במלואו.
76. ההגנה הפנתה בנוסף לפער הקיים בין דבריו של ד"ר בן צבי אודות חתך חד שאורכו כ-12 ס"מ, ומספר חתכים קטנים יותר שנראה כי הם תוצאה של חבלה קהה, לבין עדותו בבית-המשפט של ד"ר מיכוביץ, המנתח האחראי, אשר העיד כי לפי זכרונו החתך הארוך ביותר היה בן 4-5 ס"מ, והוא היה ממוקם מאחורי האוזן ולא מעליה (עמ' 87 לפרו').
- ביחס לפער זה אומר כי אין מחלוקת כי ד"ר בן צבי הוא המנתח שניתח את א בפועל, הוא שמילא את דו"ח הניתוח, והוא שהעיד במשטרה אודות הניתוח עשרה ימים לאחריו, כאשר זכרונו מהניתוח עודנו טרי יחסית. בשיחה הטלפונית של ד"ר בן צבי עם ד"ר נחמן הוא חזר על הדברים שמסר במשטרה, ואף ציין כי אינו זוכר האם הנזקים היו מלווים בפצעי

שפשוף, באופן המצביע על ניסיון לדייק בפרטים שמסר.

לעומתו, ד"ר מיכוביץ העיד על הפצעים לראשונה בבית-המשפט, כ-9 חודשים לאחר האירוע, כשהוא עצמו מטיל ספק בזכרונו אודות אורך החתך (עמ' 87 שו' 10-2). לפיכך, עדיפה בעיני עדותו של ד"ר בן צבי על פני זו של ד"ר מיכוביץ.

77. ד"ר נחמן הסביר כי קיימים עוד נתונים ביחס לטיב הפצע, מלבד דבריו של בן צבי, עליהם התבסס בחוות-דעתו (עמ' 126 לפרו', שו' 8-6). ואכן, חוות-הדעת מפנה לדו"ח של צוות מד"א (ת/30), המתאר **"חבלה חודרת מדממת עמוקה בראש, חלק אוקסיפיטלי מימין, נראה כמו מכת גרזן או להב חד כלשהו"**. לדברי ד"ר נחמן, השוני בציון האזור האנטומי (האזור האוקסיפיטלי הוא האזור העורפי ולא הרקתי) סביר בנסיבות העניין, שכן שני האזורים סמוכים זה לזה, והחבלות משתרעות על פני שני האזורים.

78. ההגנה מפנה למספר מסמכים, מהם ניתן לטענתה ללמוד לכאורה כי החבלה שנצפתה בעצם הרקה של המתלוננת לא נגרמה מפגיעה של צידו החד של הגרזן.

79. בדו"ח מובנה שמולא מיד עם קבלתה של א ליחידת הטראומה בבית-החולים (ת/31א), סומן כי פציעתה של א הייתה פציעה קהה וחודרת. עיון בדו"ח מלמד כי לא קיימת בו חלופה לסימון פציעה חדה, ועל כן אני סבורה כי לא ניתן ללמוד מסימון זה על טיב הפציעה.

80. ההגנה הפנתה למסמך המפרט את ממצאי בדיקת ה-CT שנערכה למתלוננת (ת/25). אחד השברים שנצפו ב-CT מתואר בחוות-הדעת (ת/32 עמ' 2) כ-"שבר באזור עורפי מימין דרך הסינוס הסיגמואידלי, שבר מרוסק לאורך עצם הרקה הימנית, כולל הסלע, והתעלה הגרמית (אוזן תיכונה)". ההגנה מדגישה כי באף אחד מפענוחי ה-CT לא מופיע כלל הביטוי "שבר קווי", ועל כן לשיטתה כלל לא ברור כיצד אבחן ד"ר נחמן את השבר בעצם הרקה כ-"שבר קווי", המתאים לפגיעה מחפץ חד.

81. לטענת ההגנה, במהלך עדותו של ד"ר נחמן בבית-המשפט, לאחר שנשאל כיצד הנתון המופיע בחוות-הדעת בדבר שבר קווי מתיישב עם ממצאי ה-CT, התקשה המומחה לענות, ואף אישר כי פענוח ה-CT מצביע על שבר מרוסק ולא על שבר קווי. המאשימה טוענת כי ד"ר נחמן הסביר כי פענוח ה-CT נכתב באופן כללי, וכי הדבר אינו סותר את קביעותיו בחוות-הדעת.

לאור המחלוקת שנפלה בין הצדדים ביחס לדבריו של ד"ר נחמן בעניין זה, הוסכם על הפניית שאלת הבהרה למומחה בעניין זה.

82. בתשובתו (ת/32א) הסביר המומחה כי בפענוח ה-CT תוארו מספר שברים לאורך עצם אחת (עצם הרקה) המורכבת משלושה חלקים, הנמצאים בחלקים שונים- בצד הראש, בחלק האחורי של הראש ובבסיס הגולגולת. כלל השברים במקומות אלה תועדו בפענוח ה-CT באופן כללי כ"שבר מרוסק לאורך עצם הרקה הימנית". ואולם, בצפייה בשחזור התלת מימדי של בדיקת ה-CT עצמה, ניתן לראות "שבר קווי שעובר מעצם

היתד הימנית לרוחב עצם הרקה (הקשקשת) באלכסון אחורה ומטה, עד לאחורי תעלת השמע הגרמית. וכמו כן באותו מישור של השבר הנ"ל נראה שבר קווי של עצם הסלע של עצם הרקע" (ת/32א עמ' 3). יודגש כי ממצא זה מתואר גם בחוות-הדעת (ת/32 עמ' 3).

83. ד"ר נחמן חזר בתשובתו לשאלת ההבהרה על מסקנתו הראשונית, לפיה ממצאי ה-CT מתיישבים עם תיאורי הפגיעה של ד"ר בן צבי, ומלמדים כי הפגיעה בעצם הרקה נעשתה תוך שימוש בשפה המושחזת של הגרזן. יצוין כי ההגנה לא ביקשה לחקור את המומחה פעם נוספת לאחר הגשת תשובתו לשאלת ההבהרה.

84. ההגנה הפנתה למסמך נוסף שערך פרופ' פייר זינגר, מנהל מחלקה בטיפול נמרץ בבלינסון, ובו מתוארת פגיעתה של א כ- "פגיעה קהה מחפץ קהה, הפגיעה היא ישירה" (נ/7, עמ' 1 שו' 16). ואולם בעדותו בבית-המשפט תיאר פרופ' זינגר את הדברים כך: "היו מכות קהות, תערובת של מכה חדה על הגולגולת ומכות נוספות ושברים של העצמות שמורחקים מהפגיעה הראשונה... החלק של השבר הפתוח קרוב לוודאי מהצד החד של הגרזן, החלקים האחרים לא היו עם פתח ולכן אני משער שזה לא היה מהצד החד אבל אני מומחה בתחום זה" (פרו' עמ' 137 שו' 11-18).

85. ההגנה טוענת כי אף אם נקבל את מסקנתו של ד"ר נחמן במלואה, הרי שלפי המפורט בחוות-הדעת, קיים פער משמעותי בין השבר הקווי שאורכו 7 ס"מ לבין החתך החופף לו, שתואר על-ידי ד"ר בן צבי כחתך באורך 12 ס"מ. לשיטת ההגנה, היה והפגיעה אכן נעשתה באמצעות חלקו החד של הגרזן, ניתן היה לצפות לחפיפה גבוהה יותר בין החתך לשבר. בעניין זה הסביר ד"ר נחמן כי לזווית בה פגע להב הגרזן בראשה של א השפעה על מידת החפיפה בין השבר לבין הפצע שנצפה (פרו' עמ' 121). משלא הובאה חוות-דעת נגדית, אין לקבל טענה כנגד הסבר סביר זה.

86. לפיכך, הוכח מעבר לספק סביר כי המכה שהכה הנאשם את א באזור הרקה בשלב הראשון של האירוע, ניתנה באמצעות להבו של הגרזן. מכה זו ניתנה בשעה שא מגוננת על ראשה באמצעות ידיה, כפי שתיאר הנאשם בשחזור, ובניגוד לגרסתו הכבושה בבית-המשפט לפיה המכה ניתנה בשעה שא אחזה בגרזן.

אשר לעוצמתה של מכה זו, בהתאם לחוות-הדעת, לא ניתן לקבוע את עוצמת המכה בוודאות. הממצאים הרפואיים מלמדים כי עוצמת הפגיעה של הלהב בא לא הייתה חזקה, אך ייתכן כי הנפת הגרזן הייתה בעוצמה חזקה שנחלשה לאור התערבותה של א ותזוזתה, כפי שתוארה על-ידי הנאשם עצמו, וכפי שמתיישבת עם פציעות התגוננות בזרועות וביד ימין של א (ת/31 עמ' 5).

חלקו השני של האירוע- המרדף/המאבק ונסיבות נפילתה של א על הקרקע

87. בעדותו בבית-המשפט תיאר הנאשם חלק זה של האירוע כך (פרו' עמ' 151 שו' 8-20):

ש. אז היא מקבלת מכה מהדופן של הגרזן ומה קורה אז?

עמוד 19

- ת. צעקה. המשכנו. הגרזן ירד למטה. אחרי זה אני אומר לה תשחררי את הגרזן, אם תשחררי אני לא ארביץ לך.
- ש. אחרי שהיא קיבלה מכה מצד ימין, אתה רואה משהו?
ת. כלום אני לא רואה. לא דם ולא כלום.
- ש. אחרי המכה היא ממשיכה לאחוז בגרזן?
ת. כן, לא עזבה את הגרזן. אני גם החזקתי את הגרזן.
- ש. שניכם מחזיקים בגרזן ומה קורה אז?
ת. היא רוצה להשתחרר מעליי, היא מושכת ואני מושך. הלכנו אחורה ונכנסנו לכביש. אני הולך קדימה והיא הולכת אחורה. עברנו את האוטו שלי, נכנסה לכיוון הכביש. ואוטו אחד בא, דחף לה מאחורה כי היא לא ראתה אותו. היא עזבה את הגרזן ונפלה קדימה. ממש ליד המדרכה. ליד האוטו שלי. האוטו דחף אותה והיא נפלה קדימה ושמה ידיים על הראש. כשהיא שוכבת על הרצפה על הפנים. לא זזה לא כלום.

טענת המאבק שהעלה הנאשם בבית-המשפט שונה מגרסתו הראשונה במשטרה

88. בדברים שמסר הנאשם מיד לאחר האירוע לקצין הסיור רומן, הוא מתאר כיצד אחרי שנתן לה מכות בראש, היא ברחה, הוא רדף אחריה, היא התנדנדה עד שהגיעה אל האוטו, ורק לאחר מכן היא נפלה והוא הכה בה מכות נוספות (ת/ב עמ' 12-13). הנאשם לא מתאר כלל תיאור של מאבק.
89. גם בחקירה הראשונה, הנאשם מתאר בריחה של א, שלאחריה קיבלה מכה מהאוטו ונפלה, ולא מאבק (עמ' 21 שו' 27-30).
90. בשחזור נשאל הנאשם האם המתלוננת ברחה ממנו לאחר שהכה אותה לראשונה. הנאשם שולל זאת, ומתאר לראשונה מצב בו תוך כדי שהמתלוננת צועדת אחורה, היא תופסת את הגרזן (מונה 22:58), באופן התואם את עדותו בבית-המשפט.

תיאור המאבק על הגרזן עומד בסתירה מוחלטת לעדויות הראיה

91. 4 עדי ראיה, עוברי אורח מקריים, תיארו אירוע של מרדף, בו המתלוננת נסה מפני הנאשם עם גבה אליו, בעוד הנאשם רודף אחריה תוך כדי שהוא מניף את הגרזן מעלה ומטה בניסיון להכות בה.
- יצוין כבר עתה כי גרסאות העדים אינן זהות ואף טבעי שיהיה שוני ביניהם לאור העובדה שהם צופים כל אחד מנקודת צפיה שונה באירוע מהיר וטראומתי. בכל זאת, בנקודות מהותיות עדויותיהם דומות עד זהות.
92. העדה **אורית אבוקאי** סיפרה כי ראתה את האירוע תוך כדי נסיעה ברכבה, כאשר בתחילה היא במרחק של כ-20 מטר, אשר הצטמצם לכדי מרחק של מטר בלבד. היא ראתה גבר ממוצא אפריקאי רץ אחרי בחורה

ממוצא אפריקאי, מניף איזה שהוא מקל אל מעל ראשו הלוך ושוב, ומכה אותה בכיוון הכתפיים והצוואר, כחמש או שש פעמים, בשעה שהיא בורחת. באיזה שהוא שלב ראתה שהאישה יורדת לכביש, בדיוק כשירדה לכביש עבר שם רכב לבן והיא נתקעה בו מהצד, הרכב לא דרס אותה היא פשוט נעצרה כשרכב לצידה ואז נפלה. (פרו' עמ' 16 שו' 13-18; עמ' 19 שו' 1-2).

היא לא ראתה בשום שלב את האישה אוחזת במקל יחד עם הנאשם, למרות שאם הייתה סיטואציה כזו הייתה יכולה לראות אותה מהזווית בה צפתה (פרו' עמ' 22 שו' 1-2; עמ' 24 שו' 12-23).

93. העד **בועז אשל** (פרו' עמ' 25-30) סיפר כי ראה תוך כדי נסיעה דמות שרצה לעבר הכביש, כ-200 מטר לפני מכוניתו. הבין שמדובר באישה ומישהו רדף אחריה. ראה את הדמות מנחיתה משהו על הראש. הניף את החפץ כשהידיים שלו מונפות מעל גובה הכתפיים. זוכר פעם אחת בוודאות, אבל בזמן האירוע מסר שראה פעמיים, ואז זכרונו היה טרי יותר. לאחר מכן ראה את אותה דמות כשהיא על הכביש. עצר את הרכב עשרות מטרים מאותה דמות. מצב הפצועה היה קשה מאוד. ראה חתך עמוק, שמעריך שנגרם ממהו חד, וירד לה הרבה דם מהראש. כשהגיע למקום היא שכבה על הגב והוא הטח אותה על צד ימין שלה.

94. העדה **ענת אשל** (פרו' עמ' 31-36), אשר ישבה לצידו של בעלה בועז, ראתה אישה שרצה לכיוון הכביש וגבר שרדף אחריה. לאחר מכן ראתה את האישה שוכבת על הכביש ואת הגבר הולם בה במוט עץ. ראתה תנועות עולות ויורדות של המקל, אך לא זוכרת כמה פעמים. במטרה זכרה טוב יותר, ושם אמרה שראתה שרץ אחריה, ואז חבט בה, היא נפלה ולאחר הנפילה הוא הוסיף לחבוט בה בפלג הגוף העליון. היא זוכרת את אופי המהלומות כברוטלי וחזק. זוכרת בוודאות שכשהיא על הרצפה הוא הולם בה, ולא זוכרת היום להגיד אם הולם בה קודם לנפילתה. ראתה חבטות חזקות, וכן ראתה פגיעה של החפץ בה, אך לא יודעת מה היה בקצה המוט.

95. העד **לירון לקס** (פרו' עמ' 107-100) העיד שראה ממרחק של כ-20 מטר אדם מכה אישה עם מה שמרחוק היה נראה לו כמו מוט ברזל. היא ניסתה לברוח ממנו, והוא הכה אותה בשתי ידיים, הניף את המוט מעל הראש ומכה מלמעלה למטה. הפגיעה באישה בראש ובגב. האישה רצה לכיוון האוטו שלו, ודפקה על השמשה, תוך שצעקה לקבלת עזרה. הפנים של האישה היו לשמשה. הנאשם מאחוריה וממשיך להכות אותה, בעוצמה חזקה מאוד. מכות בודדות. ראה שהכה עם החלק החד של הגרזן. תוך כדי הוא הכה בה, העד זיהה כי מדובר בגרזן. הוא המשיך לנסוע עוד כ-5 מטרים, וכשיצא מהאוטו ראה אותה על הרצפה ואת הגבר בורח מהמקום. לא ראה את הנפילה שלה על הקרקע.

כשנשאל האם הבחורה פגעה ברכב כשהיא עם הגב אליו, שולל זאת נחרצות.

96. ההגנה טוענת כי תיאורם של העדים אינו תואם את הממצאים הרפואיים שנמצאו: לא נמצאו חבלות בכתפיה או בגבה של א, וכן לא נמצאה בראשה חבלה שניתן להעריך כי נגרמה מפגיעה אנכית, התואמת מצב בו הנאשם מניף ידיו ומכה. ואולם, אני סבורה כי אין בכך כדי להפריך את עדותם של עדי הראייה. מהמרחק בו ראו העדים את האירוע, לא ניתן לצפות מהם לשים לב היכן בדיוק פגעו מכותיו של הנאשם- בראשה של המתלוננת או בכתפיה. כמו כן, כלל לא ברור האם בשלב זה, בו הנאשם רודף אחרי א והיא מנסה לחמוק

ממנו, אכן הצליח הנאשם לפגוע בה, ובאיזו זווית פגע בה הגרזן.

97. בשים לב לגרסתו הראשונה של הנאשם כפי שנמסרה בסמוך לאירוע, עליה חזר גם בחקירתו הראשונה, ואשר תואמת את עדויות עדי הראייה כולם - הוכח מעבר לספק סביר כי לאחר שא קיבלה מכה בראשה שגרמה לפציעתה, היא המשיכה בניסיון לברוח מהנאשם אך הוא המשיך לרדוף אחריה תוך הנפת הגרזן לעברה, וזאת עד לנפילתה. בכל אותה עת לא התנהל מאבק בין השניים וא לא אחזה בגרזן אלא ניסתה להימלט.

חלקו השלישי של האירוע- הנאשם מכה את המתלוננת בעודה שוכבת על הקרקע

98. בבית-המשפט תיאר הנאשם חלק זה של האירוע כך (פרו' עמ' 151 שו' 21- עמ' 152 שו' 5):

- "ת. האוטו דחף אותה והיא נפלה קדימה ושמה ידיים על הראש. כשהיא שוכבת על הרצפה על הפנים. לא זזה לא כלום.
- ש. ואז מה?
- ת. ואז שנייה הזזתי את היד שלה עם הרגל שלי כדי שלא תחזיק לי את הרגל או משהו, אז נתתי לה ככה מכה עם הגרזן בראש באותו מקום. פעמיים אני זוכר. ממש ממש חלש. לא רציתי לפגוע בה.
- ש. למה נתת לה את המכות?
- ת. במהלך האירוע התעצבנתי. היא ברצפה, אבל דחף אותה אוטו ובאותו זמן לא יודע למה, נתתי לה פעמיים מכה ככה. ממש חלש. זה לא היה בגובה מלמעלה.
- ש. עם איזה צד?
- ת. עם הצד הקהה של ראש הגרזן.
- ש. נתת לה פעמיים, ואז מה?
- ת. ברחתי. היא לא זזה. צועקת אבל לא זזה. אני עשיתי חלש. לא עשיתי אפילו עם היד לשלוח עליה את הגרזן, זה כבד.
- ש. למה אתה מחזיק את הגרזן בשתי ידיים?
- ת. כי זה כבד, זה ברזל. לא רציתי להרביץ לה. בהתחלה לא רציתי להרביץ לה כלום. בשלב שאחרי שנתתי לה קצת, בסוף.
- ש. למה נתת לה?
- ת. זה עצבים. התעצבנתי. עבר אוטו, נתתי לה וברחתי."

99. בשחזור טען הנאשם שנתן לה שתיים-שלוש מכות חלשות. לפי תיאורו בו ניתן לצפות, הוא לא הניף את היד מעלה, אלא נתן כמה מכות מהירות ללא הנפה של הגרזן.

100. בחקירה מיום 12.10.2014 נשאל הנאשם מדוע המשיך להכות אותה כשהיא שוכבת על הרצפה.

הנאשם מסביר שהיה עצבני, אבל שהכה אותה חלש, לאט לאט. הוא מדגים בפני החוקרת כיצד הכה - לא הניף את הגרזן מעל לראשו, אלא הכה אותה מספר מכות חלשות, ללא תנופה (ת/ב עמ' 19; מונה 53:05).

תיאור המכות על-ידי עדי הראייה

101. **לביא פלד** (פרו' עמ' 110-107) תיאר כי נסע החוצה מקיבוץ בארות יצחק וכי הייתה התקהלות של רכבים בכביש ונוצר פקק. ממרחק של כ-40 מטרים, ראה אדם מניף גרזן, מלמעלה למטה, שתי הנפות מלאות, כלפי מה שתחילה חשב שהוא שק חול. לא זוכר לומר אם ראה את הצד החד או הקהה של הגרזן. הוא חשב שזה שק חול משום שלא הייתה כל תזוזה של הגורם שעל הכביש. הוא הסיק שמדובר בעבודות בכביש. בהמשך הבין שלא מדובר בעבודות בכביש, ולאחר שראה את הנאשם בורח לכיוון הקיבוץ, עשה פרסה ונסע אחריו, וכן טלפן למוקד 100.

102. העדה **ענת אשל** (פרו' עמ' 36-31), אשר ישבה לצידו של בעלה בועז, ראתה אישה שרצה לכיוון הכביש וגבר שרדף אחריה. לאחר מכן ראתה את האישה שוכבת על הכביש ואת הגבר הולם בה במוט עץ. ראתה תנועות עולות ויורדות של המקל, אך לא זוכרת כמה פעמים. במשטרה זכרה טוב יותר, ושם אמרה שראתה שרץ אחריה, ואז חבט בה, היא נפלה ולאחר הנפילה הוא הוסיף לחבוט בה בפלג הגוף העליון. היא זוכרת את אופי המהלומות כברוטלי וחזק. זוכרת בוודאות שכשהיא על הרצפה הוא הולם בה, ולא זוכרת היום להגיד אם הולם בה קודם לנפילתה. ראתה חבטות חזקות, וכן ראתה פגיעה של החפץ בה, אך לא יודעת מה היה בקצה המוט.

103. העד **אלי דבש** (עמ' 15-11 לפרו') סיפר כי ראה "גבר כהה עור, אווז בידו משהו, בהתחלה לא הבנתי, אחר כך הבנתי שזה גרזן ומכה ומכה ולא מפסיק. מכה אישה שהייתה ברצפה, שחומת עור... שרועה על הרצפה והוא ממשיך להכות.. נסעתי לכיוונו וצפצפתי כדי שיפסיק והוא לא הפסיק... הכוונה לבחור שמכה באמוק". העד סיפר כי כשהיא הייתה על הרצפה היא לא הייתה יכולה להגיב. חושב שהכה בגב ובעורף, יכול להיות שבראש. המתלוננת שכבה על הבטן.

עוצמת המכות שניתנו לא כאשר שכבה על הקרקע

104. לטענת המאשימה, מלבד עדויות הראיה המתארות את התנופה בה הניף הנאשם את הגרזן בעת שהכה את א כששכבה על הקרקע, הרי שניתן ללמוד על עוצמתן של המכות גם מטיב הפגיעות שאובחנו אצל א. אובחנו אצלה שברים רבים, בחלקים שונים של הפנים, המצביעים על כך שנפגעה ממספר מכות שונות. בין היתר, נמצא שבר בעומק של 7 ס"מ אל פנים הגולגולת (פרו' עמ' 123 שו' 7-10). הנאשם לא הסביר כיצד שתי מכות חלשות יכולות להסב פגיעות שכאלה. צודקת המאשימה כי טענותיו של הנאשם, לפיהן די היה במכותיו החלשות כדי לגרום לפגיעותיה של א, אינן מתיישבות אף עם ניסיון החיים והשכל הישר.

105. מחוות-דעתו של ד"ר נחמן עולה כי מלבד החבלה בעצם הרקה, סביר להניח כי יתר החבלות השונות בראש נגרמו מחבלה באמצעות חפץ קשה. על כן, לא ניתן לשלול כי נגרמו מפגיעת החלק הנגדי לשפה

המושחזת של הגרזן, אך **בעוצמה רבה** (ת/32, עמ' 7).

106. המומחה חזר על הדברים גם בבית-המשפט (פרו' עמ' 115 שו' 8-10):

"ש. הנאשם אומר בתיק זה שהוא היכה לאט ולאט וחלש חלש, יש כל מיני אמירות כאלה, איך זה מסתדר לך עם הממצאים?"

ת. השברים הם תוצאה של עוצמה, מה זה חלש חלש או לאט לאט?"

107. ההגנה טוענת בסיכומיה כי היות ולא נגרמו נזקים מבניים קשים למוחה של המתלוננת, וקרום המוח המצוי מתחת לגולגולת נשאר שלם, יש לקבל גרסתו של הנאשם כי עוצמת המכות הייתה חלשה. ואולם, הדבר נוגד את מסקנתו של ד"ר נחמן המובאת לעיל, וזאת ללא ביסוס ומבלי להסתמך על חוות-דעת רפואית הגורסת אחרת.

108. ההגנה מפנה לדבריו של ד"ר שמולי, מנתח המתמחה בפה ולסת, שאבחן את הפגיעה כחבלות בעוצמה נמוכה. ואולם, בחינת עדותו של העד מלמדת כי הוא השווה את עוצמת החבלה לעוצמה הנגרמת מפגיעת ירי או מתאונת דרכים, שברי כי תהיה עוצמתית הרבה יותר (עמ' 132-133 לפרו').

109. **לפיכך, הוכח כי גם לאחר שא נפלה והניחה את ידיה על ראשה כדי לגונן על עצמה, הנאשם הזיז את ידיה המגוננות והמשיך להכות אותה באמצעות הגרזן מספר מכות, בתנופה ובעוצמה רבה.**

הנאשם צפה את אפשרות מותה של המתלוננת

110. לאורך חקירותיו השונות חזר הנאשם על טענתו כי כוונתו הייתה לאיים על א באמצעות הגרזן ולכלל היותר לפגוע בה, אך לא הייתה לו כל כוונה להמית אותה. ואולם, מבין אמרותיו השונות ניתן למצוא מספר אמירות המלמדות כי צפה את אפשרות מותה.

111. פעמים רבות חזר הנאשם בחקירותיו על כך שהגרזן הינו חפץ כבד וחד, אשר יש ביכולתו להביא לקטילת חיי אדם. הנאשם מסביר כי באמצעות הגרזן יכול היה להרוג את א במכה אחת, אך בגלל שלא התכוון להרוג אותה ולא היה מעוניין בתוצאה זו, הכה אותה חלש, בדרך שחשב שיכולה לגרום לה רק לפציעות, ולא בדרך שעלולה להביא למותה (ת/1 עמ' 2 שו' 28; ת/2(ב)(2) עמ' 14 שו' 36-38; ת/3(ב) עמ' 18-20; ת/4(א) עמ' 6 שו' 180-188).

112. ואולם, קיימות מספר אמירות של הנאשם מהם ניתן להבין כי הבין היטב שדי היה בעוצמת המכות שנתן לא באמצעות הגרזן, כדי להביא למותה.

113. כך למשל, בחקירתו הראשונה (ת2(א) עמ' 9 שו' 272-283):

"ש. אז מה חשבת שיקרה אם תרביץ בגרזן שעשוי מברזל?

ת. לא יודע, רק להרביץ לה וזהו, רציתי לעשות ככה, אני לא יודע מה יקרה

ש. אתה הרבצת לה כמה פעמים בראש עם גרזן

ת. יכול להיות גם ימות בן אדם, מצב שלה אני לא

ש. אתה הרבצת לה בראש כמה פעמים מה חשבת שיקרה

ת. אני חשבתי שרק תיפצע

ש. איך רק תיפצע אם אתה מרביץ לה כמה פעמים בראש עם גרזן מברזל

ת. לפגוע בה אולי היא יכולה למות

ש. אז חשבת שהיא יכולה למות

ת. זה ברזל אני לא הרגשתי, זה כבד טיפה ככה עושים, היא יכולה למות, מה זה מוח..."

ובהמשך (ת/2 עמ' 10 שו' 315-320):

"ש. להרביץ לה עם גרזן בראש, מה חשבת שיקרה?

ת. זה גורם לה יכולה למות

ש. אז ידעת שאפשר למות מזה

ת. בטח

ש. ובכל זאת המשכת להרביץ לה כמה פעמים שהיא שוכבת על הכביש

ת. כן"

(יצוין כי דברים אלה של הנאשם אינם מוקלטים, שכן ההקלטה נקטעה קודם לסיום חקירתו הראשונה. הדברים המובאים כאן הינם חלק מתקציר אמרתו של הנאשם כי שנכתבו על-ידי החוקרת).

114. וכן בחקירתו השנייה (ת/3(א) עמ' 4 שו' 103-114)-

"ש. אז אתה בעצמך אומר שהגרזן כבד מאוד, מה חשבת שיקרה אם אתה נותן מכות בברזל שהוא כבד ובאזור הראש של הבחורה?"

ת. תמות, מתה, יכולה למות.

ש. אז הבנת שאפשר למות

ת. בטח

ש. ואתה בכל זאת מרביץ לה בראש

ת. כן, אבל אני לא רציתי שתמות, נתתי לה חלש

ש. אבל ידעת שיש סיכוי שהיא יכולה למות, חלש לא חלש

ת. אחרי ראיתי דם שהלכתי במשטרה אמרתי אוי ואבוי ואני מתפלל שלא יקרה לה משהו, סתם עכשיו אני הסתבכתי

ש. אם ידעת שהיא יכולה למות מזה למה המשכת להכות בראשה עוד מספר פעמים שהיא שוכבת על הכביש

ת. היא צועקת אז נתתי לה בעצבים עוד מכות, עם שתי הידיים לאט בראש.

115. אני סבורה כי אמירות אלה של הנאשם משקפות את הבנתו בדבר עוצמתם הקטלנית של המעשים שביצע ויכולתם להביא למותה של המנוחה.

בריחתו של הנאשם ללא הושטת עזרה

116. אין מחלוקת כי לאחר שהכה את א בעודה שוכבת על הקרקע ללא תזוזה, ברח הנאשם מהזירה. הנאשם העיד (עמ' 152 לפרו') כי בזמן הבריחה החזיק את הגרזן בידו, ואז זרק אותו בדשא בקרבת מקום. הוא מסר כי רצה להתקשר לאמבולנס כי חשב שאולי המכות גרמו לה "משהו", מאחר ומדובר בפגיעת גרזן, אך לא יכול היה לעשות זאת מאחר והשאיר את הטלפון באוטו (עמ' 152 שו' 16-20).

עיון בתמלילי חקירותיו של הנאשם מלמד כי הנאשם לא התעניין בשום שלב במצבה של א בעקבות הפגיעות בה. כשנאמר לו בחקירתו האחרונה שמצבה של א קשה, הביע צער על כך.

בשים לב לממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל, הוכח היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירת ניסיון רצח

117. הממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל, לפיהם הנאשם הכה את המתלוננת פעם אחת באמצעות להב

הגרזן, ומספר פעמים נוספות באמצעות צידו הקהה של הגרזן העשוי מברזל, בעוצמה רבה, מקימים את חזקת הכוונה בענייננו, שכן ברי כי מותה של המתלוננת מהווה תוצאה טבעית של מעשי הנאשם.

ואכן, בעקבות מעשי הנאשם הייתה המתלוננת מצויה בסכנת חיים ממשית, והיא ניצלה רק בשל התערבות רפואית דחופה וניתוח שבוצע בראשה. כמפורט לעיל, הנאשם אף הבין זאת וצפה את אפשרות מותה של המתלוננת מפגיעותיו.

118. מבחני העזר השונים אשר נקבעו בפסיקה מבססים את חזקת הכוונה בענייננו. כך, הוכח כי לנאשם היה מניע, וכי קדמו לאירוע איומים על חייה של המנוחה.

119. הכלי שהנאשם בחר לעשות בו שימוש, גרזן עשוי כולו ברזל בו הצטייד מראש, אשר הינו בעל פוטנציאל קטילה ברור, מצביע אף הוא על כוונותיו.

לטענת ההגנה, בחירתו של הנאשם לעשות שימוש דווקא בצידו הקהה של הגרזן, ולו באופן חלקי, מצביעה דווקא על העדר כוונת קטילה, שכן היה בידי הנאשם כלי עוצמתי בדמות להב הגרזן, והוא בחר שלא לנצל זאת ולא לעשות בו שימוש בשלב האחרון של האירוע.

אני סבורה כי אין ממש בטענה זו. ראשית, השימוש בצידו הקהה של הגרזן, שהינו כבד ועשוי כולו מברזל, כלל אינו שולל ממנו את עוצמתו הקטלנית. בפועל די היה בשימוש שנעשה בגרזן כדי לגרום לא פגיעות חמורות אשר היו עלולות לגרום למותה.

יודגש בהקשר זה כי ההפרדה בין המכות השונות והבחינה המדוקדקת של אופן הפגיעה במתלוננת נעשתה נוכח טיעוני הצדדים. עם זאת, אין לשכוח את התמונה הכוללת של האירוע. במהלך אירוע שכוה, שאינו ארוך, אין זה טבעי שהנאשם ישקול את צעדיו באופן המתואר על-ידי ההגנה, ויבחר באופן מודע להכות את המתלוננת דווקא בחלק הקהה של הגרזן ובעוצמה שיש בה כדי לפגוע במתלוננת אך לא להרוג אותה. זאת, בפרט כשלפי תיאורו של הנאשם הוא היה עצבני מאוד בזמן האירוע, וכן בהתאם לדברי עדי הראיה, אשר תיארו את הנאשם כמי שהיה מצוי ב-"אמוק".

120. מקום הפגיעה אליו כיוון הנאשם את מכותיו מלמד אף הוא על כוונת קטילה. כלל המכות שהוטחו במתלוננת פצעו אותה בחלקים שונים של ראשה. בשלב בו המתלוננת שוכבת על הקרקע, הנאשם אף מסיט את ידיה מראשה באמצעות רגלו ומוסיף להכות בה. אין מחלוקת כי מדובר באיבר חיוני שפגיעה בו באמצעות גרזן, אף בחלק הקהה, צפויה לגרום לפגיעות קטלניות. כמתואר לעיל, אף הנאשם הבין זאת היטב.

121. כמות המכות שהכה הנאשם את המתלוננת, והעובדה שהוסיף והכה אותה גם לאחר שנפלה על הקרקע, מלמדים אף הם על כוונותיו. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שאנשים רבים הגיעו אל המקום והחלו לצפצף לו ממכוניותיהם, אז ברח מהמקום. על אף שידע כי א נפצעה בראשה, הנאשם לא טרח להזעיק עזרה או לבדוק מה מצבה של המתלוננת.

122. ההגנה הדגישה בסיכומיה את עקביות גרסתו של הנאשם, שטען מיד לאחר האירוע, בחקירותיו השונות,

ולבסוף בבית-המשפט, כי על אף שבחר להכות את המתלוננת עם הגרזן, מעולם לא הייתה לו כוונה להמית אותה. ההגנה סבורה כי יש בנחרצותו של הנאשם בדבר כוונותיו, עוד בטרם ראה את חומר הראיות נגדו, כדי להצביע על אמינותו. נטען כי הנאשם איננו מתוחכם ולא יכול היה להמציא על אתר גרסה עקבית וסדורה כפי שמסר לאורך חקירותיו.

ואולם, בחינת גרסותיו של הנאשם מלמדת כי הוא לא היסס לשנות את גרסותיו מספר פעמים לאורך החקירה ובעדותו, וזאת מתוך הבנה כי מדובר בנקודות מהותיות אשר יש בהן כדי להאיר את מעשיו באופן שונה ולהפחית מחומרתם. כך למשל, ביחס לסיבות שהובילו אותו להעביר את הגרזן מביתו אל הרכב; ביחס לתיאור המכה הראשונה ככזו שניתנה באמצעות דופן הגרזן ולא באמצעות הלהב; תיאור המאבק על הגרזן לאחר פציעתה הראשונה של המתלוננת; וכן תיאור השלב האחרון של האירוע לפיו נתן למתלוננת שתי מכות חלשות בלבד.

טענותיו של הנאשם ביחס לעובדות מהותיות, שבחלקן הגדול היו טענות כבושות, נדחו כמפורט לעיל. לפיכך, אין לקבל את הטענה כי מדובר בנאשם שהציג גרסה סדורה ומהימנה ביחס לאירועים, ולא עלה בידי ההגנה להפריך את חזקת הכוונה לה נמצאו ביסוסים רבים.

123. לאור כל המפורט לעיל, אני סבורה כי הוכח מעבר לספק סביר כי התגבשה אצל הנאשם ההחלטה להמית את א המתלוננת, כחלק מהיסוד הנפשי הנדרש בעבירת ניסיון הרצח.

סוף דבר

124. לאור המפורט לעיל, אציע לחברי להרכב להרשיע את הנאשם בעבירת ניסיון רצח, בניגוד לסעיף 305(1) לחוק העונשין.

רות לורן, סג"נ - אב"ד
שופט

השופט דותן:

אני מסכים.

צבי דותן, שופט

השופט עטר:

אני מסכימה.

דבורה עטר, שופטת

לפיכך, החלטנו להרשיע את הנאשם בעבירת ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין.

ניתן והודע היום י"ח אלול תשע"ו, 21/09/2016 במעמד הנוכחים.

רות לורך, שופטת, סגנית נשיא דבורה עטר, שופטת צבי דותן, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אנו מאריכים את מעצרו של הנאשם בשלושה חודשים נוספים מיום 24.10.16, לאחר שהוא הורשע בדין ונוכח הסכמת ההגנה.

מועד הטיעונים לעונש נדחה ליום 23.11.16 בשעה 14:00.

הנאשם יובא ע"י שב"ס.

עד לאותו מועד יוגש תסקיר קורבן.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לשירות המבחן, והמאשימה תפנה אף היא עם פרטי המתלוננת.

תשומת לב שירות המבחן לכך שהמתלוננת דוברת בעיקר את השפה האמהרית.

**ניתן והודע היום י"ח אלול
תשע"ו, 21/09/2016 במעמד
הנוכחים.**

רות לורך, שופטת, סגנית נשיא דבורה עטר, שופטת צבי דותן, שופט